

[Justitsministeren.]

henvisning til, at de frygter politisk forfølgelse i deres hjemland (politisk asyl), træffes ikke af fremmedpolitiet, men af justitsministeriet, således som det udtrykkeligt er fastsat i udlændingeloven. Sagerne afgøres på grundlag af en af fremmedpolitiet foretaget indgående afhøring af de pågældende, der får lejlighed til at fremføre alle de omstændigheder, der begrundes deres ansøgning.

Det er ikke min opfattelse, at vi i justitsministeriet i den senere tid har ændret praksis på dette område, og det har heller ikke været vor hensigt at ændre denne praksis. Imidlertid gør den stramning, der i de senere år er gennemført med hensyn til opholds- og arbejdstilladelse til udenlandske fremmedarbejdere, det nødvendigt, at man til stadighed er opmærksom på, om disse regler søges omgået. Den pågældende må — som det er anført i udlændingelovens § 6 — sandsynliggøre, at han har måttet søge tilflugt her som politisk flygtning.

Jeg går ud fra, at hr. Per Dichs formodning om en ændret praksis skyldes omtalen i dagspressen af et par tilfælde, hvor asylsøgende har fået afslag på deres ansøgning. De tilfælde, jeg har set omtalt i pressen, har drejet sig om situationer, hvor det var et spørgsmål, om Danmark kunne anses som den pågældendes „første asylland“. Om dette problem kan jeg henvise til det svar, jeg samtidig hermed har givet på et spørgsmål (nr. 272) fra hr. Skovmand.

Af *Per Dich* til justitsministeren (21. juni 1973):

„Agter ministeren at tage skridt til oprettelse af et særligt, uvildigt ankenævn, som kan tage stilling til politiske flygtninges ansøgning om asyl?“

(Spm. nr. 265).

Justitsminister *K. Axel Nielsens* svar (6. juli 1973):

En fællesnordisk komité har i 1970 afgivet en betænkning (Nordisk Udredningsse-

rie 16/70) om udlændingepolitik og udlændingelovgivning i Norden. Betænkningen indeholder overvejelser om en større ensartethed i de nordiske udlændingelove. Bl. a. foreslås det, at der i alle nordiske lande oprettes særlige, rådgivende organer vedrørende opholdstilladelse til udlændinge i lighed med de organer, der allerede findes i Norge og Sverige.

Af tidsmæssige grunde var det stort set ikke muligt at tage hensyn til betænkningen ved de ændringer af udlændingeloven, der skete ved lov nr. 155 af 21. marts 1973. I bemærkningerne til lovforslaget udtales det således, at det ikke synes hensigtsmæssigt at oprette et særligt udlændingenævn uden mere indgående overvejelser. Jeg kan henvise til Folketingstidende 1972-73, tillæg A. sp. 313 og sp. 320.

Justitsministeriet vil tage skridt til en mere omfattende gennemgang af udlændingeloven på grundlag af den nordiske betænkning og i samarbejde med de andre nordiske lande. Under en sådan gennemgang vil også spørgsmålet om et særligt udlændingenævn blive overvejet.

Af *Søren Jensen* (Hasseris) til landbrugsministeren (21. juni 1973):

„Vil ministeren gøre loven om høstpantebreve tidssvarende og lettere at administrere?“

(Spm. nr. 266).

Begrundelse.

Det er min opfattelse, at lov om fortrinsret i høsten må ændres, således at kommunerne fritages for at afgive erklæring om nødvendigheden af den pågældende ejendoms forsyning med korn, frø, kunstgødning og læggekartofler i forbindelse med oprettelse af høstpantebreve. På baggrund af kritik rejst i dagspressen, bl. a. i Aalborg Stiftstidende, af administration af høstpantebrevsordningen ved formanden for Kommunernes Landsforening, borgmester Jens Mathiasen, Herning, må det være rimeligt